Друже коханий, сестронько-раю!
Життя здається сумом без краю.
На світ, на люди чи подивлюся,
Ніби підтятий чолом хилюся,
Серденько мовкне, серденько в'яне...
Але твій образ ангелом встане,
Ясно засяє із домовини,
Викличе з глибу святі спомини;
Хочеться знову весь мир любити,
Усім на добре мислить-робити,
До законання [14] не скласти руки,
За правду згинуть, піти на муки,
Щоб певним братом, сестронько-раю,
З тобою стрітись в іншому краю!

[14] — До законання. — до скону, до смерті.